

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **LATINA a. s.** se sídlem Türkova 828, Praha 4, zastoupena JUDr. Lubomírem Pánikem, advokátem v Ústí nad Labem, Masarykova 43 proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu**, Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2007, čj. 2556/07-1200-102608, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2008, čj. 7 Ca 139/2007 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů právnických osob a dodatečným výměrem na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob ze dne 10. 5. 2006 doměřil správce daně žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2003 ve výši 254 820 Kč a dále zrušil daňovou ztrátu z příjmů právnických osob v částce 69 557 Kč. Rozhodnutím o odvolání ze dne 4. 9. 2006 správce daně upravil dodatečně vyměřenou daň na částku 248 310 Kč.

Rozhodnutím ze dne 7. 3. 2007, čj. 2556/07-1200-102608, žalovaný rozhodnutí ze dne 4. 9. 2006 změnil a dodatečně vyměřenou daň snížil na částku 238 390 Kč. Konstatoval,

že odvolatel (žalobce) brojil proti zjištění, která se týkala zvýšení základu daně o částku 19 373,30 Kč a proti vyloučení částky 666 740 Kč ze základu daně. V prvním případě šlo o fakturu za poradenství v oblasti IT technologií. Tato faktura však nebyla do účetnictví žalobce zaúčtována. Proto byl žalobce správcem daně vyzván ke sdělení, jak o fakturu účtoval. Žalobce sdělil, že faktura byla stornována, protože nebyla odběratelem uznána. K tomu žalovaný uvedl, že předložená faxová kopie faktury (nikoli originál) neprokazuje, že fakturované práce nebyly provedeny. Skutečnost, že faktura nebyla odběratelem uznána, není důvodem pro nezahrnutí částky na výnosový účet. Jestliže žalobce o předmětné fakturu neúčtoval, porušil ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů. Proto byl o fakturovanou částku zvýšen hospodářský výsledek. Pokud jde o zvýšení základu daně, správce daně při daňové kontrole zjistil z obrátové předvahy a hlavní knihy, že žalobcem uvedená ztráta na čl. 10 neodpovídá skutečnosti. Proto správce daně vyzval žalobce k vysvětlení a doložení rozdílu. Hospodářský výsledek (ztráta) však znovu neodpovídala údajům uvedeným na jednotlivých účtech. Při porovnání upraveného výkazu zisků a ztrát s předloženou předvahou a účty 504001 a 504002 bylo zjištěno zvýšení zisků a ztrát o cca 702 000 Kč. Podle předloženého účetnictví na účtu 132 100 nedošlo během roku k žádnému pohybu a počáteční stav tohoto účtu je totožný se stavem konečným. Z účetního deníku bylo zřejmé, že odvolatel neúčtoval o žádných přijatých fakturách za zboží (s výjimkou dvou faktur). V řízení byla předložena pouze jedna dodavatelská faktura, kterou však žalobce nezahrnul do svého účetnictví. Správce daně však přihlédl ke všem okolnostem a nezaúčtovanou fakturu v závěrech kontroly zohlednil. Proto byl zjištěný rozdíl snížen na částku 666 740 Kč. Porovnáním jednotlivých nákladových a výnosových účtů s předloženým výkazem zisků a ztrát správce daně prokázal, že účetnictví nebylo vedeno správně. Proto postupoval žalobce při stanovení základu daně v rozporu s ustanovením § 23 odst. 10 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů.

V žalobě podané k Městskému soudu v Praze žalobce namítal, že faktura nebyla zaúčtována, protože nedošlo k plnění a byla připravena k účtování na základě realizace předmětných služeb. Jak žalobce, tak ten, komu bylo fakturováno, namítali neexistenci plnění. Přesto oba daňové orgány nerespektovaly ustanovení § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů pokud jde o to, kdy se má vycházet z účetnictví. Žalobce tvrzené skutečnosti prokázal a unesl důkazní břemeno a naopak postupem daňových orgánů došlo k porušení ustanovení § 31 odst. 8 a 9 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků (daňového řádu). Pokud jde o vyloučení částky 666 740 Kč ze základu daně, namítal, že došlo k úpravám účetnictví, které trpělo určitými nedostatky, což podle žalobce není taková skutečnost, která by sama o sobě znamenala nedoložení příjmů a výdajů. Pokud byl shledán rozpor mezi výkazem zisků a ztrát, předvahou a účty, měly daňové orgány povinnost žalobce na to upozornit. Nebylo totiž vyloučeno, že ke změnám mohlo dojít i z jiných důvodů, např. chybným zaúčtováním nebo platbami jiného charakteru. Je možné, že majetek žalobce se snížil a v účetnictví výdej částky nebyl uveden. Vždy však tato otázka měla být dostatečně řešena v daňové kontrole. Tento postup nebyl dodržen. Proto žalobce namítal porušení ustanovení § 16 d. ř.

Rozsudkem ze dne 31. 10. 2008 Městský soud v Praze podanou žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo. V odůvodnění uvedl, že s odkazem na obsah správního spisu nemůže obstát to, že žalobce činí spornou existenci příjmu v částce 19 373,30 Kč. Žalobce porušil povinnost vést řádně,

úplné, správné a průkazné účetnictví, pokud o faktuře neúčtoval. Této povinnosti jej nezbavovalo ani neuznání faktury odběratelem. Žalovaný z účetnictví žalobce vycházel, což jej však nezbavuje povinnosti zkoumat, zda je účetnictví vedeno v souladu se zákonem. Námitku týkající se zvýšení základu daně o částku 666 740 Kč soud považoval za nekonkrétní. U žalobce proběhla daňová kontrola a žalobce měl možnost se k jejím výsledkům vyjádřit. Za vnitřně rozpornou považoval městský soud námitku o současném porušení ustanovení § 31 odst. 8 a odst. 9 d. ř. Bylo na žalobci, aby vyhověl výzvě správce daně týkající se nesrovnalostí v účetnictví a svá tvrzení prokázal hodnověrnými důkazy. Správce daně předtím prokázal nesprávnost účetnictví dle ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) d. ř.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (stěžovatel) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Kasační stížnost byla podána z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. Namítal, že podstatou věci nebylo to, zda měl či neměl být vystaven dobropis, ale to, že neproběhlo plnění a z tohoto plnění neměl žalobce příjem. Samotné zjištění, zda účetní doklady formálně odpovídají požadavkům předpisů o vedení účetnictví, neprokazuje, zda deklarovaný výdaj a naproti tomu i příjem je skutečně vynaložen a zda se plnění uskutečnilo. Musí se jednat o příjem skutečný, nikoli zdánlivý. Totéž dle žalobce platí ohledně zvýšení základu daně. Není možné jednoznačně vycházet ze zjištění žalovaného, zda došlo k pohybu na účtu. Je nutné zjistit skutečný prospěch daňového subjektu. Odkázal na ustanovení § 50 odst. 3 d. ř. a zdůraznil, že pokud vyjdou v odvolacím řízení najevo skutečnosti odvolatelem sice neuplatněné, ale mající podstatný vliv na výrok rozhodnutí, rovněž se k nim přihlíží. Správní orgán zde nemá volnost uvážení, zda k neuplatněným skutečnostem přihlédne či nikoli, ale pokud vyjdou najevo, přihlédnout k nim musí. Pokud dojde k předložení nového výkazu zisků a ztrát, není možné konstatovat, že jde o účelové vyčíslení, ale správce daně musí požadovat vysvětlení a teprve pokud by tento postup k výsledku nevedl, mohl být aplikován postup, který správce daně použil. Podstatou věci proto není to, že daňová kontrola proběhla, ale to, že žalobce měl být vyzván k vysvětlení, což se nestalo. Proto nadále trvá námitka o porušení ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) d. ř. ze strany správce daně. Došlo rovněž k postupu v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 3 d. ř., protože navržená tvrzení, důkazy a dodatečné uplatnění nového výkazu byly pominuty.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu a kasační stížnost neshledal důvodnou.

Nejprve je třeba připomenout, že soudy ve správním soudnictví přezkoumávají žalobami napadená správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.), tedy skutkových a právních důvodů, pro které žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004 - 4, konstatoval, že „*pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada (§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a proto obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu*“. Podoba soudního rozhodnutí resp. jeho odůvodnění pak musí uplatněné žalobní námítky reflektovat, neboť soud musí vyjádřit stanovisko o jejich důvodnosti či nedůvodnosti. V souzené věci je proto třeba posuzovat, zda, pokud je to odůvodnění rozsudku městského soudu v kasační stížnosti

vytýkáno, soudem vyslovené názory představují obecné stanovisko soudu, či zda jde o reakci na to, co namítal žalobce v podané žalobě.

Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. Kasační stížnost, obdobně jako předtím podaná žaloba, je relativně obecná. Některé námitky se objevují poprvé až v kasační stížnosti. Stěžovatel se staví do pozice, kdy jsou to dle jeho mínění daňové orgány, kdo mu má prokázat „jeho skutečný daňový prospěch“; má ale povinnosti, na prvním místě povinnost vést řádné, úplné a průkazné účetnictví.

Stěžovatel namítal, že „lze samozřejmě“ pokud jde o částku 19 373,30 Kč vycházet z ustanovení § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů. K tomu lze jen doplnit, že nejde o situaci, kdy by bylo lze ponechat na uvážení daňových orgánů, zda budou podle uvedeného ustanovení postupovat. Pokud stěžovatel připouští, že lze z uvedeného ustanovení zákona o daních z příjmů vycházet, pak lze jen připomenout, že v podané žalobě naopak vycházel z toho, že faktura zaúčtována nebyla. Proto Městský soud v Praze postupoval zcela přiměřeně uplatněné žalobní námitce, pokud na třetí straně rozsudku citoval ustanovení § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů a ustanovení § 8 odst. 3 zákona o účetnictví, zdůraznil povinnost vést účetnictví správné, úplné, průkazné a srozumitelné, konstatoval, že tyto povinnosti žalobce porušil, pokud o faktuře neúčtoval a nastínil, jak o faktuře za skutkových okolností, které dle jeho tvrzení nastaly, účtovat měl. Odůvodnění městského soudu je zcela v intencích toho, co žalobce žalobou napadenému rozhodnutí výslovně vytýkal; bylo na žalobci, aby názor městského soudu vyvracel.

Žalobce však takto nepostupoval a teprve v kasační stížnosti obrátil pozornost k tomu, že dle jeho tvrzení plnění neproběhlo a že z něj neměl příjem. Jestliže tvrdí, že toto „bylo podstatou“, lze jen konstatovat, že žalobce onu podstatnou okolnost v žalobě takto nevymezil, pouze bez bližšího odůvodnění konstatoval, že oba subjekty namítaly neexistenci plnění. Pokud v žalobě uvedl, že k částce 19 373,30 Kč odkazuje na odvolání, je třeba připomenout, že takto žalobní bod nelze formulovat. Je na žalobci, aby v podané žalobě uvedl, ve kterých skutkových a právních okolnostech shledává nezákonnost resp. nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí. V opačném případě totiž nelze zjistit, co konkrétně napadenému rozhodnutí vytýká. Navíc důvody uvedené v podaném odvolání nemohou reagovat na posléze vydané rozhodnutí o odvolání. Soudní řízení o přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví není „pokračováním“ řízení daňového, ale jde o samostatné soudní řízení. Mezi jeho základní charakteristiky pak nepochybně vedle koncentrační zásady patří i zásada dispoziční, vyplývající z ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatel namítal, že samotné zjištění, zda účetní doklady formálně odpovídají požadavkům předpisů účetnictví, neprokazuje, zda deklarovaný výdaj je skutečně vynaložen příslušným daňovým poplatníkem. Nejvyšší správní soud považuje tuto kasační námitku za nekonzistentní s předtím podanou žalobou a důvody, o které opřel své rozhodnutí městský soud. Jde o obecné konstatování, že stav formální musí odpovídat stavu skutečnému. Proti tomu nelze ničeho namítat. Pokud však stěžovatel hovoří o tom, že „účetní doklady formálně odpovídají“, pak takové tvrzení nekoresponduje žalobní námitce, že fakturu do účetnictví nezahrnul a rovněž nezpochybňuje názor městského soudu, že o faktuře mělo být účtováno a jak.

Pokud stěžovatel tvrdil, že se plnění fakticky neuskutečnilo, je podaná kasační námitka zcela nekonkrétní. Obsahuje pouze tvrzení – závěr, že dle mínění stěžovatele se zdanitelné plnění neuskutečnilo. Proč však tento názor žalobce zastává, o jaké konkrétní skutkové okolnosti jej opírá (tzn. tvrzení, k čemu v souvislosti s uvedenou fakturou došlo), žalobce neuvedl ani v podané žalobě. I v ní pouze konstatoval, že oba subjekty právního vztahu tuto skutečnost potvrdily. Bližší skutkové okolnosti ani podaná žaloba (stejně jako posléze kasační stížnost) neobsahuje. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, co bylo předmětem fakturovaného plnění, dále to, že tato faktura nebyla zanesena do účetnictví, že správce daně žalobce vyzval k tomu, aby tuto okolnost vysvětlil a prokázal, jak bylo o této faktuře účtováno. Následně žalovaný dovodil porušení předpisů o účetnictví a neunesení důkazního břemene. Podaná žaloba a ani následná kasační stížnost však nejsou koncipovány tak, že by tvrzení daňových orgánů vyvracela, ale, jak již bylo uvedeno, opakovaně setrvávají na zcela obecném stanovisku, že se plnění neuskutečnilo. Žalobce konkrétně netvrdil, za jakých skutkových okolností se mělo plnění původně uskutečnit a proč se případně následně neuskutečnilo. Rovněž netvrdil, za jakých okolností byla faktura vystavena. Městský soud v Praze proto postupoval správně, pokud se zaměřil na to, zda byl žalobce povinen o předmětné faktuře účtovat a jak se nesplnění této povinnosti odrazilo ve výsledku daňového řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že totéž, co bylo uvedeno u výše zmiňované faktury, platí i o zvýšení základu daně o 666 740 Kč. Proto lze jen stejně obecně poznamenat, že za takové situace neshledal Nejvyšší správní soud důvodu odchýlit se od shora uvedeného i v tomto případě. Navíc ve vztahu k této námitce zcela chybí konkrétní skutková tvrzení (obdobně jako u tvrzení o neuskutečnění plnění z výše uvedené faktury).

Námitka, že to, zda proběhla nebo neproběhla daňová kontrola, nebylo obsahem žaloby, není důvodná, neboť nemá oporu v soudním spise. V posledním odstavci druhé strany podané žaloby žalobce obecně konstatoval, že je možná situace, že se majetek žalobce snížil a přitom v účetnictví výdej částky nebyl uveden. Dále uvedl, že naopak může dojít i k jiné situaci, vždy však by tato otázka měla být řešena v daňové kontrole a má za to, že tento postup nebyl dodržen. Okolnosti daňové kontroly v žalobě zmíněny byly. Nelze než poznamenat, že touto žalobní námitkou dal žalobce zřetelně najevo svůj postoj k jeho zákonem dané povinnosti vést řádně účetnictví, pokud vlastní porušení této povinnosti jednak připouští a nadto vlastní porušení povinností staví jako svoji přednost a argument proti žalovanému. Žalobní námitka ve vztahu k daňové kontrole byla zcela obecná a městský soud proto nepochybil, pokud stejně obecně konstatoval, že kontrola proběhla řádně.

Stěžovatel namítal, že není možné vycházet jednoznačně ze zjištění žalovaného, zda došlo či nedošlo k pohybu na účtu 132-100. Tato námitka jednak nesměruje proti rozsudku Městského soudu v Praze a jednak nebyla obsažena v podané žalobě. V žalobě se zmiňuje rozpor mezi výkazem zisků a ztrát a předvahou a účty 504001 a 504002, nikoli chybějící pohyb na účtu 132-100. Na rozdíl od žaloby v kasační stížnosti již stěžovatel neargumentuje tím, že měl být vyzván k podání příslušného vysvětlení. Z rozhodnutí napadeného žalobou však vyplývá, že daňová povinnost nebyla žalobci (stěžovateli) uložena proto, že podle předloženého účetnictví na účtu 132-100 nedošlo během roku k žádnému pohybu. Podstatné je, že správce daně při daňové kontrole zjistil z předložených dokladů, že žalobcem uplatněná ztráta neodpovídá skutečnosti. Proto

žalobce vyzval, aby rozdíl doložil. Žalobce k výzvě předložil nový výkaz zisků a ztrát, který však znovu neodpovídal údajům na jednotlivých účtech. Žalovaný následně zdůvodnil, proč nadále trvá stav, že žalobce neprokázal skutečnosti, k jejichž prokázání byl vyzván. Tvrzení o nedostatku pohybu na uvedeném účtu bylo jedním z argumentů žalovaného, proč žalobce důkazní břemeno neunesl. Nebylo však samo o sobě důvodem, pro který mu byla doměřena daňová povinnost. Neobstojí proto námitka stěžovatele, že není možné vycházet z toho, zda došlo či nedošlo k pohybu na účtu.

Stěžovatel v kasační stížnosti citoval ustanovení § 50 odst. 3 d. ř. a tvrdil, že bylo nutné zjistit skutečný prospěch daňového subjektu. Tuto námitku obsahuje též podaná žaloba. Rovněž v této části kasační stížnost nesměruje proti důvodům, o které opřel městský soud své rozhodnutí, ale stěžovatel postupuje tak, že nadále brojí proti rozhodnutí napadenému žalobou, když hovoří o povinnostech odvolacího orgánu doplnit dokazování. Předně není zřejmé, které skutečnosti stěžovatel považuje za sice neuplatněné, avšak takové, že k nim měl žalovaný přihlídnout. Pokud onou skutečností mělo být to, že nelze vycházet ze stavů účtu 132-100, pak naopak je třeba konstatovat, že žalovaný k této skutečnosti přihlížel v rozhodnutí o odvolání. Ve věci tedy nešlo o to, že by chybějící pohyb na uvedeném účtu vedl k závěru o nutnosti doměřit žalobci daň, ale tato skutečnost podporovala závěr, že hospodářský výsledek, který uvedl žalobce v daňovém přiznání - ztráta 232 260 Kč - neodpovídal údajům na jednotlivých účtech.

V souzené věci proto nenastala situace, kterou posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2008, čj. 1 Afs 2/2008 - 58. Není tu žalobcovo podání, se kterým by se žalovaný nevypořádal a bylo by tak lze dovodit, že došlo k porušení ustanovení § 50 odst. 3 d. ř. Žalobce uvedl v odvolání, že doložil své sdělení i sdělení firmy Datasys Technologie s.r.o., že služba nebyla provedena ani zčásti. Správní spis obsahuje faxovou kopii předmětné faktury s rukou psaným přípisem „tuto fakturu nemáme v účetnictví, ani jsme si nenárokovali DPH“. Dále obsahuje odpověď dožádaného správce daně ze dne 9. 8. 2006, že odběratel z uvedené faktury – společnost Datasys Technologie s. r. o. – je nekontaktní a nelze ověřit, zda v účetnictví je předmětná faktura zahrnuta. V rozhodnutí napadeném žalobou se žalovaný s tvrzeními žalobce, jakož i s tím, co bylo v daňovém řízení zjištěno, vypořádal, když konstatoval, že vyjádření uvedené společnosti samo o sobě neprokazuje, že práce provedeny nebyly a že žalobce porušil povinnost o faktuře účtovat. Tvrzení žalobce, že fakturu stornoval, neboť ji odběratel neuznal, samo o sobě nevypovídá o tom, zda se předmětné plnění reálně uskutečnilo či nikoli. Správce daně postupoval správně, pokud se snažil rozhodné skutečnosti ověřit.

Žalovaný neuzavřel, že jde ze strany žalobce o účelové vyčíslení, aby hospodářský výsledek odpovídal částce uvedené na řádku 10 daňového přiznání. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobci bylo sděleno 15. 11. 2005, jaké skutečnosti byly zjištěny a byl vyzván, aby doložil rozdíl mezi hospodářským výsledkem uvedeným v daňovém přiznání a výsledkem dle předvahy předložené v průběhu kontroly. Žalobci tak bylo známo, že správce daně zjistil nesoulad mezi jeho účetnictvím a daňovým přiznáním. Žalobce předložil nový výkaz zisků a ztrát, rozpory se mu však vyvrátit nepodařilo. Neobstojí proto obecná námitka o porušení ustanovení § 2 odst. 3 d. ř. Zákon č. 563/1991 Sb. o účetnictví stanoví v § 8 účetní jednotce povinnost vést správné, úplné, srozumitelné a přehledné účetnictví. Tuto povinnost žalobce nesplnil. Z účetnictví nevycházel při stanovení základu daně, který uvedl ve svém daňovém přiznání. Nesplnění uvedených

zákonných povinností nelze zdůvodňovat požadavkem na to, aby správce daně naopak daňovému subjektu prokazoval skutečnosti, které on sám ve svém účetnictví řádně neuvedl. Lze tak uzavřít, že daňové orgány neporušily ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) d. ř., podle kterého správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně zdůvodnil, proč předložené účetnictví neskýtá oporu pro údaj o hospodářském výsledku, který žalobce uvedl ve svém daňovém přiznání.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného zhodnotil stížní námitky jako nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. dubna 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu